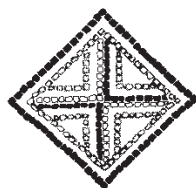

**«Enviats a anunciar
la bona nova»**

**Pla Pastoral Diocesà
2010-2013**

**«Enviats a anunciar
la bona nova»**

BISBAT DE TERRASSA

Fotografies de la portada:

- Missa a la Catedral presidida pel bisbe diocesà.
- Joves participant en el Camí de Santiago.
- Menjador social de Sabadell.

© Bisbat de Terrassa

Dip. Legal: B-42392-2010

Compost i imprès per I. G. Santa Eulàlia

Carrer de Sant Joan Bosco, 10 - 08187 Santa Eulàlia de Ronçana.

Presentació

Benvolguts preveres i diaques, religiosos i religioses, membres d'instituts seculars i fidels laics i laiques de la diòcesi de Terrassa.

Fa tres anys m'adreçava a vosaltres tot presentant el primer pla pastoral de la nostra diòcesi, elaborat amb les aportacions fetes des dels diferents àmbits de la vida diocesana i del treball de la comissió redactora. Va ser realment un treball de comunió i corresponsabilitat que recollia un ventall ampli de reflexions i accions a portar a terme en els inicis de la nostra jove diòcesi. En aquests tres anys s'ha portat a la pràctica una bona part dels objectius i accions que es van presentar.

Al llarg del curs passat, especialment en els darrers mesos, hem avaluat des dels diferents organismes diocesans l'aplicació del primer pla pastoral i a la vegada hem preparat el segon, procurant que hi hagi una clara continuïtat tant en el contingut com en les aplicacions concretes. El títol del primer pla s'inspirava en un text de Sant Joan: "Com el Pare m'ha enviat a mi també jo us envio a vosaltres" (Jo 20,21). Recordem que els quatre evangelistes recullen el mandat missioner del Senyor i subratllen la dimensió universal de la tasca encomanada i també la seguretat que rebran la força i el poder de l'Esperit per portar-la a terme. Sant Joan fa un pas més en relacionar directament la missió que Jesús confia als seus deixebles amb la que ell mateix ha rebut del Pare: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20, 21).

El nou Pla Pastoral porta com a títol "Enviats a anunciar la Bona Nova". Aquest anunci de la Bona Nova, aquesta evangelització és un procés que abasta tota la realitat humana. Consisteix a portar la Bona Nova a tots els ambients i transformar la humanitat tot transformant l'ésser humà. La seva finalitat és la conversió de l'home

i de la humanitat. Transformar per la força de l'evangeli la circumstància de l'home: els seus criteris, valors, centres d'interès, línies de pensament, fonts d'inspiració i també els seus models de vida, en definitiva, tot el que conforma la vida humana.¹

Ara bé, ¿Quina és la Bona Nova que volem anunciar? Sens dubte és l'alegre notícia que Déu és Pare, que ens estima, que ens ha enviat el seu Fill per salvar-nos, que ens crida a viure com una família en l'Església, que amb l'Esperit Sant ens vivifica. Això vol dir reconèixer que Nostre Senyor Jesucrist és la culminació de la història humana, el centre de la humanitat i de cada persona i que des de la unió amb ell i els germans estem cridats a transformar la història humana. Com a membres de l'Església que som, compartim les dificultats i les esperances de la humanitat, de la qual formem part, i la raó de ser de l'Església és actuar com a ferment i com a ànima de la societat, que ha de ser renovada en Crist i transformada en família de Déu.²

Un Pla Pastoral no ho abasta tot. Ara bé, en continuïtat amb el treball anterior hem assenyalat unes prioritats i unes accions concretes que serà molt important portar a terme amb la col·laboració de tots. Unes accions que incidiran en la vida de la nostra diòcesi, de les comunitats parroquials, moviments i institucions a través del treball coordinat de tots els cristians, preveres i diaques, religiosos i laics. Incidir-hi vol dir ser conscients de la realitat concreta que ens ha tocat viure per tal de fer present la vida de l'Església, per propiciar l'encontre amb el Senyor, per formar-nos seriosament i donar resposta als interrogants que ens són plantejats, per organitzar i coordinar el treball de grups cristians de totes les edats, per ser acollidors i integradors dels més necessitats i dels que venen d'altres terres.

Com podreu comprovar, aquest pla està estructurat en tres blocs, que presenten les tres grans accions de l'Església. En primer lloc l'anunci de l'Evangelium enmig del nostre món, a través de la formació dels cristians, la pastoral familiar i el treball prioritari amb infants, joves i adults. En segon lloc la comunió eclesial a través de

---

1. Cf. PAU VI, Carta Encíclica *Evangelii Nuntiandi*, núm.14.

2. Cf. CONCILI VATICÀ II, Constitució Pastoral *Gaudium et Spes*, núm. 40-44.

l'Eucaristia, els altres sagraments i la pregària, la vida parroquial i la coordinació arxiprestal i el testimoni de vida i la corresponsabilitat entre tots. I en tercer lloc l'acolliment dels més necessitats a través de Càritas diocesana, de la incorporació dels immigrants i de l'atenció als malalts i en els hospitals. Cada un dels apartats acaba amb les accions que cal dur a terme i les persones i organismes encarregats de coordinar la seva realització i per tant d'avaluar-ne el resultat.

Agraeixo el treball esmerçat en la confecció d'aquest pla pastoral, un treball pel qual s'ha comptat amb l'ajut de moltes persones que a través dels organismes diocesans han fet arribar les seves propostes d'accions i que han ajudat a la comissió redactora a preparar el text que ara us presentem.

El Senyor ens envia enmig del món per anunciar la Bona Nova. Únicament des de la vivència personal de la presència del Senyor Ressuscitat en nosaltres, a través de la nostra pregària i la confiança dipositada en Ell podrem remar mar endins una vegada més comunitàriament enmig dels homes i dones que viuen en les comarques del Vallès Oriental i el Vallès Occidental i que conformen la nostra diòcesi. Que la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi, ens guïï en aquesta apassionant singladura de la nova evangelització.

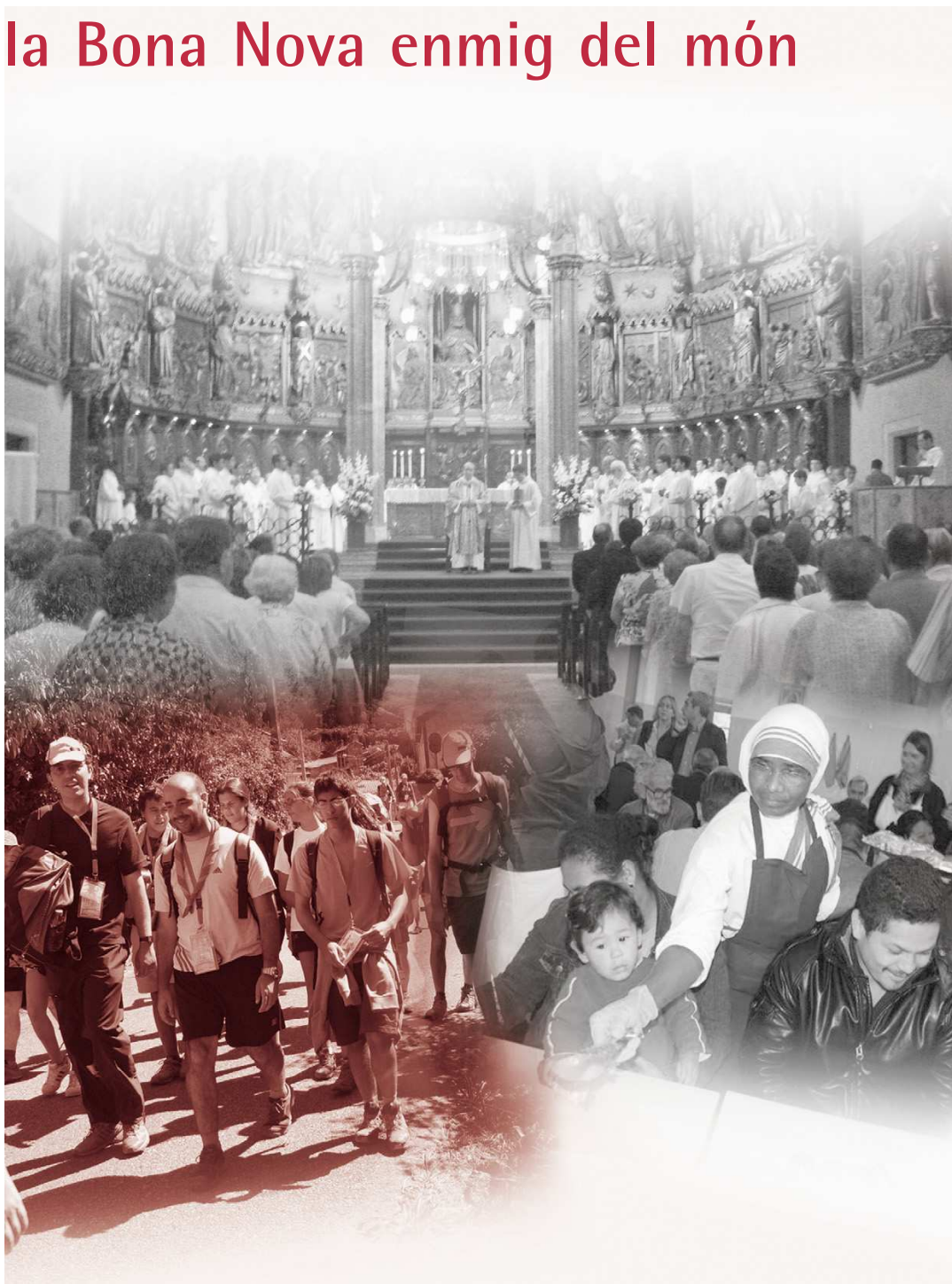
Terrassa, 20 de novembre de 2010

+ Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Enviats a anunciar la Bona Nova enmig del món

1. Enviats a anunciar la Bona Nova enmig del món

Ser enviats a anunciar la Bona Nova és la missió encomanada a l'Església¹ en tot temps segons el mandat apostòlic (Mt 28, 18-20).

Per portar a terme aquesta missió, en primer lloc cal viure a fons la vida cristiana com a deixebles del Senyor, enmig de la societat de la qual formem part. També és de gran importància el treball de formació de cada cristià, començant en la pròpia família, espai privilegiat per a la transmissió de la fe.

És important, per tal d'incidir-hi eficaçment, identificar aquells àmbits en els quals el Senyor encara no és conegut o ho és de manera deficient. En aquest àmbit de l'anunci ens referirem a l'atenció als infants, als joves i als adults.

---

1. Cf. BISBES DE CATALUNYA, *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor* (2007), núm. 8.

La formació cristiana d'adults

El pla pastoral anterior va assenyalar com un dels objectius a treballar la formació dels cristians en general, una formació que s'havia de realitzar des de tots els àmbits de la vida diocesana. Val a dir que en algunes parròquies i arxiprestats i també en diversos moviments s'ha iniciat aquest treball, tot i així s'ha constatat una vegada més que encara falta millorar en aquest sentit.

Aquest nou pla remarca una vegada més la importància d'aquesta formació, que ha de ser integral i sistemàtica i per tant ha d'ajudar els cristians a saber donar raó de la nostra esperança (Cfr. I Pe 3. 15). És important ajudar a crear veritable consciència de la necessitat d'aquesta formació per tal de respondre a la nova evangelització i als reptes actuals.

La formació cristiana d'adults ha de ser, en primer lloc, integral, és a dir, ha de contenir els eixos fonamentals de la fe, i s'ha de basar en el coneixement i vivència de la Bíblia², en els continguts del Credo i de la tradició de l'Església explicats convenientment en el Catecisme de l'Església Catòlica. Una formació que ha d'estar inserida en l'experiència de la vida. A la vegada ha d'ajudar els cristians a viure la seva fe enmig d'un món plural i secular³, i per tant ha de tenir en compte tant la doctrina social de l'Església com les orientacions pròpies en cada un dels àmbits en què es mouen els cristians.

En segon lloc ha de ser sistemàtica, és a dir, organitzada i progressiva, que tingui un procés determinat per tal que es vagin integrant tots els elements d'una manera ordenada. Massa sovint es constata que aquesta formació és en molts casos esporàdica i fragmentada.

Per altra banda aquesta formació és una demanda realitzada des de diversos organismes de la diòcesi en una triple direcció: per als cristians en general i la seva formació i també pel testimoni que han de donar enmig del món; per als qui assumeixen res-

---

2. Cf. SÍNODE DE BISBES, Document final *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església* (2008)

3. Cf. CONCILI VATICÀ II, Constitució Pastoral *Gaudium et Spes* núm. 4-7;
Cf. CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE, *Documents i resolucions*.
Ed. Claret, Barcelona 1996, núm. 1.

ponsabilitats en diversos àmbits de la pastoral (catequistes, pastoral de la salut, voluntaris de Càritas, acollidors de promesos, etc); i finalment per preparar laics per tal que puguin assumir responsabilitats pastorals tant a les parròquies, moviments, institucions eclesials i a la diòcesi com en les responsabilitats socials en el nostre món.

Conscients de la realitat de la vida diocesana, aquesta formació integral i sistemàtica s'ha de realitzar tant des de l'àmbit parroquial com arxiprestal i diocesà. Aleshores des de la parròquia i l'arxiprestat es pot organitzar una catequesi i formació d'adults a nivell general, i d'altra banda cada delegació ha de procurar la formació específica en el seu àmbit pastoral.

Accions

- Organitzar a cada arxiprestat la formació cristiana d'adults d'una manera sistemàtica i continuada. Preparar un curs bàsic que tracti els temes fonamentals de la fe i un curset d'evangelització que ajudi a preparar la recepció dels sagraments.

Responsables: Arxiprestos i Delegació Episcopal de Catequesi.

- Organitzar cada delegació episcopal la formació específica per als cristians que hi són compromesos:
  - Catequesi: escola de catequistes
  - Joventut: formació de consiliaris i d'animadors
  - Família: acollidors de promesos i de baptisme
  - Pastoral de la Salut: voluntaris i professionals
  - Càritas: voluntaris i treballadors
  - Confraries i Germandats: formació dels confreres
  - Pastoral Obrera: formació de consiliaris i militants

Responsables: Delegacions Episcopals de Catequesi, Pastoral de Joventut, Pastoral Familiar, Pastoral de la Salut, Càritas, Confraries i Germandats i Pastoral Obrera.

La pastoral familiar

La pastoral familiar cada vegada més pren la rellevància que li pertoca a la pastoral diocesana, atès que la família és el lloc bàsic per a la transmissió i vivència de la fe com a l'església domèstica⁴. La institució familiar ha de ser recolzada, defensada i valorada cada vegada més enmig de la nostra societat. Un reconeixement que no oblida la proximitat i atenció que també s'ha de tenir davant situacions doloroses de trencament que pateixen força famílies a casa nostra.

La Delegació de Pastoral Familiar des de la seva recent creació ha impulsat diverses iniciatives que van calant en el teixit diocesà, com són la celebració de diverses jornades familiars en l'àmbit parroquial i diocesà, l'aplec de les famílies o, més darrerament, l'organització i realització de la setmana diocesana de la família. Totes aquestes iniciatives, que cal mantenir i potenciar, ajuden a visualitzar la importància de la família en la vida de l'Església i hi donen el necessari recolzament. Al costat del treball de la Delegació, cal agrair la tasca que es realitza des dels moviments familiars presents a la diòcesi.

Cal continuar aprofundint en aquest treball, en una doble direcció. Per una banda, és del tot necessari ajudar a les famílies i oferir-los una formació específica per mitjà de diferents materials i recursos per a viure i transmetre la fe. És en el si de la família on cadascú aprèn a viure com a cristià, a pregar, a madurar en la seva fe i a esdevenir cristià adult compromès en l'Església i enmig del món.

Per altra banda, fóra convenient posar en relació els diversos moviments i realitats familiars presents a la diòcesi per tal d'unir esforços i coordinar el treball d'una manera més efectiva. En aquesta línia, la parròquia ofereix un espai privilegiat per ajudar les famílies en la seva missió com per fomentar aquesta relació entre famílies i moviments i grups familiars. Es vetlla per l'acompanyament de les famílies, especialment les més joves, així com també les situacions diverses que viuen i pateixen les pròpies famílies.

---

4. Cf. CONCILI VATICÀ II, Constitució Pastoral *Lumen Gentium* núm. 11; JOAN PAU II, Encíclica *Familiaris Consortio* núm. 21, 38, 48 i 29; BENET XVI, «Discurs de cloenda en la Jornada Mundial de les Famílies a València», 1 de juliol de 2006; CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA, *Directorio de Pastoral Familiar* (2003).

Accions

- Ajudar les famílies en la transmissió de la fe, oferir materials que ajudin a pregar en família, i cursets i conferències formatives.

Responsable: Delegació Episcopal de Pastoral Familiar.

- Crear centres d'orientació i ajut per a l'acompanyament de les famílies que pateixen dificultats.

Responsables: Vicaris Episcopals i Delegació Episcopal de Pastoral Familiar.

El treball amb infants, joves i adults

Juntament amb la pastoral familiar cal dedicar esforços prioritaris al treball per assegurar al màxim la continuïtat en els processos de creixement i formatius de la persona des de la seva infància. En aquest sentit la pastoral amb infants, adolescents i joves esdevé una urgència a què cal donar resposta i sobretot ajuts concrets.

Sovint es constata la dificultat seriosa en aquest àmbit de la pastoral; els esforços esmerçats no sempre obtenen el resultat desitjat. S'ha avançat molt en la preparació seriosa de la catequesi de primera comunió i en la formació de catequistes, així com també en l'aprofundiment a la catequesi de confirmació, en la qual cada vegada més es van integrant els immigrants. Tot i això resulten encara uns àmbits massa fragmentats i poc cohesionats.

Cal constatar també les iniciatives que es duen a terme per tal de renovar la catequesi des de la Delegació de Catequesi, a través de la introducció del nou Catecisme a les parròquies o de la recerca de noves formes de treball, per exemple unint catequesi i temps del lleure, ajudant els infants a integrar-se en les celebracions de l'Eucaristia, amb les misses familiars, o potenciant la presència dels infants en escolanies parroquials.

Quan al treball amb els joves, cal confiar en la tasca que porta a terme la Delegació de Joventut, en el treball des dels diferents moviments infantils i juvenils d'Església, i més darrerament en la creació del Moviment Cristià de Joves, que s'ha d'anar implantant a les parròquies, així com la potenciació d'espais i escoles de pregària, d'Adoració al Santíssim, de misses animades amb joves, de potenciació del voluntariat, etc. Un treball que també s'ha de fer des de la coordinació arxiprestal.

Tant pel que fa al treball amb infants com amb joves, la coordinació que es pugui establir amb les congregacions religioses a través de la seva presència en les escoles i també dels mestres i professors de religió dels centres educatius, pot donar el seu fruit en benefici dels infants, adolescents i joves. És un treball que cal potenciar decididament amb la col·laboració de tots.

És a partir d'aquestes iniciatives reeixides que cal continuar aquest treball, en la doble direcció: per una banda, en el treball

parroquial i l'inseriment d'infants i joves en la pròpia vida parroquial i, per l'altra, en la coordinació a través de l'arxiprestat i diocesanament.

És important remarcar en aquest àmbit pastoral la presència especial i significativa i la dedicació dels preveres, i en especial dels preveres joves, per tal que els infants i joves vagin inserint-se en la comunitat parroquial, i hi trobin el seu espai propi enmig de la parròquia. De sempre, aquesta presència i dedicació amb paciència, exigència i proximitat ha donat els seus fruits a través de l'acompanyament ajudant a descobrir la pròpia vocació.

Cada vegada més es constata la necessitat d'una atenció pastoral als adults, especialment als allunyats, ja sigui als qui s'acosten a l'Església per demanar un sacrament o ja sigui a través del treball que els cristians realitzen en ambients de frontera.

És important plantejar-se i organitzar un moviment d'adults en continuïtat amb el procés formatiu que, iniciat des dels infants, passa a través dels joves i arriba als adults. Aquest moviment esdevindrà un important instrument d'evangelització dels cristians adults, per la seva formació i per promoure el compromís enmig de la societat.

Pel que fa a l'anunci de l'Evangelí en els ambients de frontera cal recolzar i acompanyar els laics que són presents en les escoles, en el treball, en el món de la cultura, en les associacions i institucions civils, o des dels mitjans de comunicació. A la vegada cal vetllar la formació dels cristians que estan presents en aquests àmbits cada vegada més secularitzats, una formació que ajudi a donar resposta a les qüestions que es plantegen en el món. En aquest sentit és important valorar i recolzar la tasca dels moviments especialitzats d'acció catòlica i dels nous moviments.

Accions

- Iniciar el moviment cristià d'infants amb atenció especial a la continuïtat en la formació dels infants, unir el treball de la catequesi de postcomunió amb el del temps del lleure.

Responsable: Delegació Episcopal de Pastoral de Joventut.

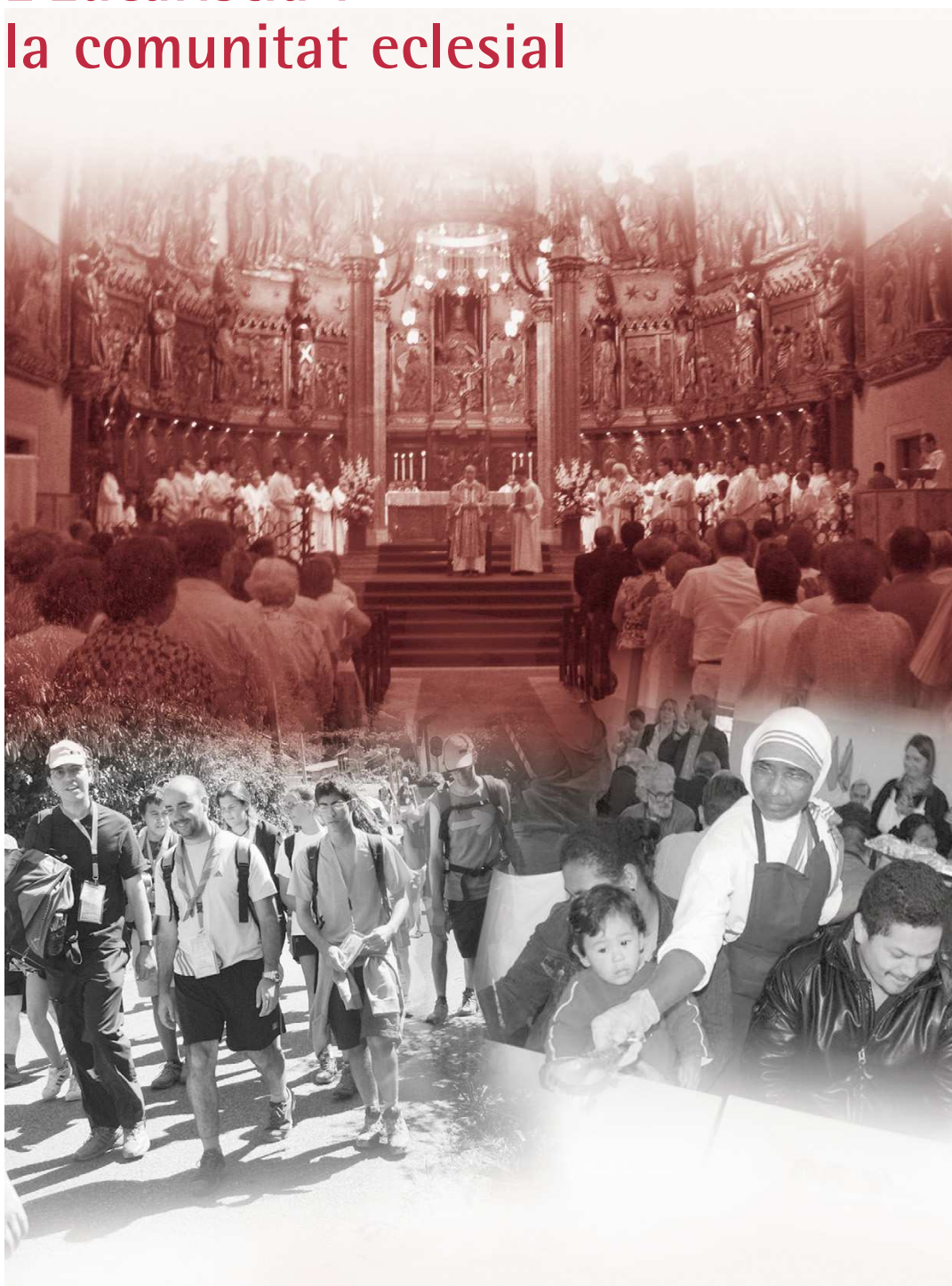
- Coordinar i orientar el treball apostòlic dels moviments d'acció catòlica, els nous moviments i les altres realitats eclesials.

Responsable: Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar.

- Iniciar el moviment cristià d'adults.

Responsable: Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar.

L'Eucaristia i la comunitat eclesial

2. L'Eucaristia i la comunitat eclesial

L'Església és un misteri de profunda i veritable comunió. Com ens recorda el bisbe diocesà, Mons. Saiz Meneses, aquesta comunió es manifesta en la vida de cada comunitat eclesial i en la de cada cristià. Aquesta comunió és, en primer lloc, unió personal de cada ésser humà amb la Santíssima Trinitat i també amb els altres, que esdevenen aleshores germans per la fe.⁵

La comunió però és també una responsabilitat de tots els creients, sacerdots, religiosos i laics. Una comunió que es viu amb el bisbe diocesà com a successor dels apòstols i, des d'ell, amb tots els altres membres de la comunitat diocesana.

S'ha de continuar el treball d'aprofundiment i de creixement en la comunió, per tal de fer més creïble el testimoni de l'Església en el territori de la diòcesi. I en aquesta línia és necessari continuar dotant dels instruments necessaris per tal d'ajudar-hi, en especial pel que fa als organismes de comunió i corresponsabilitat.

L'Eucaristia fa viure la presència sacramental del Senyor Ressuscitat, celebrar la Redempció que ens ha obtingut, viure la comunió i sentir-nos una vegada més enviats enmig del món per anunciar la Bona Nova. Cada celebració ajuda a viure la relació amb Déu i fa recordar la veritat més profunda de l'ésser humà, que Déu l'ha creat i el manté en l'existència⁶. Donat que tota la vida de l'Església conflueix en la seva dimensió sacramental i celebrativa, cal estar atents especialment que tothom se senti acollit, integrat i reconegut com a deixeble del Senyor.

---

5. Cf. JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, *Mare de Déu i Mare nostra* (2008) pàg. 47.

6. Cf. JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI* (2007) pàg. 36.

La celebració de l'Eucaristia i els altres sacraments

El primer pla pastoral diocesà proposava la centralitat de l'Eucaristia en la vida de l'Església i de cada cristià com a eix fonamental. L'Església de fet neix de l'Eucaristia⁷. La litúrgia és la font i cim de la vida cristiana com bé recorda el Concili Vaticà II⁸ i és el lloc on es realitza la salvació.

Respecte a aquest eix de l'anterior pla pastoral s'ha avançat en la formació litúrgica dels cristians en alguns llocs, en d'altres s'ha treballat seriosament per la incorporació d'infants i joves a la celebració de la fe en el conjunt de la parròquia. Queda però un llarg camí a fer, sobretot pensant també en els qui demanen ocasionalment la celebració d'un sacrament i en els immigrants catòlics cada vegada més nombrosos.

Tot i això és bo remarcar una vegada més la centralitat de l'Eucaristia en la vida cristiana. La comunitat parroquial té sentit ple quan s'aplega per celebrar la fe que ha rebut en el Senyor Ressuscitat. De la celebració en neix com a perllongació la vivència de la fe en la vida quotidiana, l'exercici de la caritat i l'anunci de la Bona Nova. La Santa Missa expressa la comunió i ajuda a refermar-la entre els membres de l'Església.

Cal aprofundir en la formació dels cristians per tal de millorar la participació personal en la celebració de l'Eucaristia. Cal revisar al mateix temps les celebracions concretes a cada parròquia per tal de fer més expressiva la celebració; i de tenir ben presents l'atenció que cal donar a les petites comunitats i centres de culte per tal d'atendre les seves necessitats. És bo continuar la formació litúrgica dels laics perquè puguin assumir responsabilitats en les celebracions.

Una qüestió preferent és la preparació que es fa per a rebre els sacraments, tenint en compte que en no poques ocasions les persones que sol·liciten rebre'ls ho fan des de motivacions ben

---

7. Cf. JOAN PAU II, Carta Encíclica *Ecclesia de Eucaristia* (2003) núm. 1, 3, 21-24; BENET XVI, *Sacramentum Caritatis* (2007) núm. 14-15.

8. CF. CONCILI VATICÀ II, Constitució Pastoral *Lumen Gentium* núm.11.

diverses i en molts casos d'ordre primerament social abans que religiós. La Delegació de Litúrgia n'ha elaborat orientacions i criteris al respecte, que combinen adequadament l'acolliment necessari en tota ocasió i la preparació per a la recepció del sagrament.

Tot i les dificultats existents davant d'aquesta situació, val la pena valorar positivament la petició dels sagraments com una veritable oportunitat i, per tant, organitzar des de la parròquia o l'arxiprestat una veritable preparació per a la vivència de la fe i el coneixement de la veritat. Una bona manera pot ser organitzar, abans de la preparació més immediata i concreta als sagraments, uns cursets en clau evangelitzadora que facin descobrir i viure la centralitat de la fe i l'inseriment en la comunitat cristiana.

Accions

- Ajudar els cristians a preparar i viure intensament la celebració de l'Eucaristia des de la iniciació cristiana.

Responsables: Rectors i Consells pastorals parroquials.

- Revisar les celebracions i adaptar els horaris per tal que cada comunitat pugui ser atesa degudament, fomentar la formació i la participació dels cristians com a lectors, animadors dels cants, etc.

Responsables: Arxiprestos, Rectors i Consells pastorals parroquials.

- Fomentar l'Adoració eucarística a les parròquies així com també la Litúrgia de les Hores.

Responsables: Rectors i Consells pastorals parroquials.

- Aplicar els directoris diocesans del Baptisme i el Matrimoni a les parròquies de la diòcesi.

Responsables: Arxiprestos i Rectors.

La comunitat parroquial i la coordinació arxiprestal

La parròquia esdevé cada vegada més l'àmbit proper i immediat de vida de l'Església com a "comunitat de fidels constituïda d'una manera estable en l'Església particular, la cura pastoral de la qual, sota l'autoritat del bisbe diocesà, és encomanada a un rector, com el seu pastor propi"⁹. El Directori de la Parròquia¹⁰ en fa referència i emmarca la seva missió i acció pastoral.

La parròquia és la casa pairal dels cristians¹¹, té present i té futur i és ferment evangelitzador, de cohesió i d'integració social¹². És com una casa oberta a tothom, que ajuda a viure l'espiritualitat de comunió¹³, és com una font al mig de la plaça que ajuda a tots a calmar la set de pau, d'amor, de transcendència i de vida.

En aquesta línia cal potenciar i refermar la vida de les parròquies i el treball de les comunitats parroquials de la diòcesi, com a espais acollidors i integradors de tots els cristians del territori, sigui quina sigui la seva procedència i pertanyin al moviment o grup propi. La parròquia és el lloc privilegiat on s'anuncia l'Evangelí, se celebra la fe, es viu la caritat i s'edifica la comunió. És el lloc primer per viure la comunió i experimentar la diversitat que enriqueix i complementa en ordre a la missió. Cal fomentar a tots els nivells la presa de consciència de la importància de la vida comunitària.

La parròquia necessita d'altres instàncies per tal de poder viure la seva missió en comunió. El Directori de l'Arxiprestat dels Bisbes de Catalunya segons demanà el Concili Provincial Tarraconense¹⁴ ajuda a viure la dimensió de l'arxiprestat com a unitat de pastoral.

---

9. Cf. CODI DE DRET CANÒNIC núm. 515,1.

10. Cf. CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE, *Documents i resolucions*, Ed. Claret, Barcelona 1996, núm. 128. BISBES DE CATALUNYA, *Directori de la Parròquia, Directori de l'Arxiprestat*, Editorial Claret, Barcelona (2001).

11. Cf. I CONGRÉS LITÚGIC DE MONTSERRAT (1915), a "Reseña Eclesiástica" VII (1915), 581-582.

12. Cf. JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI* (2007) pp. 50-51.

13. Cf. JOAN PAU II, Carta Apostòlica *Novo Millennio Ineunte* (2000) núm. 43-54.

14. Cf. CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE, *Documents i resolucions*, Ed. Claret, Barcelona 1996, núm. 129. BISBES DE CATALUNYA, *Directori de la Parròquia, Directori de l'Arxiprestat*, Editorial Claret, Barcelona (2001).

Cal aquí també aprofundir en aquest treball de veritable comunió sobretot per tal d'unir esforços, atendre les necessitats dels cristians de les diverses parròquies, i per això potenciar la coordinació arxiprestal entre els propis preveres en les seves reunions i amb els laics. Portar a la pràctica les accions i orientacions diocesanes és un camí molt vàlid per treballar en aquesta línia.

Un instrument important és sens dubte la visita pastoral¹⁵ a les parròquies de la diòcesi. L'experiència demostra abastament els fruits que dóna a cada comunitat parroquial i al seu territori, de tal manera que esdevé un moment especial de comunió eclesial, de revisió profunda de la vida concreta i dels àmbits de la pastoral ordinària, així com també de potenciació dels elements importants de la vida cristiana per tal de renovar adequadament la vida parroquial amb tots els grups i comunitats que l'integren a cada lloc.

Accions

- Organitzar i realitzar la visita pastoral a les parròquies i arxiprestats de la diòcesi.

Responsable: Consell de Govern.

- Elaborar els estatuts marc per als consells pastorals parroquials i els consells pastorals arxiprestals.

Responsable: Consell de Govern.

- Potenciar els consells pastorals arxiprestals amb representació dels preveres, diaques, religiosos i laics de totes les parròquies i dels moviments amb presència en l'arxiprestat i crear-los allà on no hi siguin encara.

Responsables: Vicaris Episcopals, Arxiprestos i Consells arxiprestals.

- Organitzar les celebracions religioses en els tanatoris des de cada arxiprestat i vetllar-hi l'atenció pastoral.

Responsables: Arxiprestos i Delegat Episcopal de Pastoral de la Salut.

---

15. Cf. CODI DE DRET CANÒNIC núm. 396, 398.

El testimoni de vida i l'exercici de la correspon- sabilitat

Els agents pastorals que han de portar a terme la nova evangelització a la diòcesi són tots els batejats. En la mesura que preveres, diaques, religiosos i laics vivim la nostra identitat a fons, amb el sentit de pertinença i estimació a l'església diocesana, podrem aleshores ser veritables signes de comunió i la missió de l'Església en sortirà beneficiada. Caldrà presentar la vida cristiana com a crida de Déu a la santedat¹⁶ exercida des les diverses opcions de vida (sacerdotal, religiosa, laïcal¹⁷).

Particularment important és remarcar en tota ocasió la necessitat d'aquesta comunió en el presbiteri diocesà, com un objectiu permanent que cal treballar. El Concili Vaticà II recorda que "l'ordenació sagrada i la missió mateixa que tots ells han rebut fa dels preveres una família íntima de germans: fraternitat que sorgeix espontània i joiosa, palpable en un ajut recíproc, espiritual i material, pastoral i personal, en les reunions i vida comú, equips de treball i caritat"¹⁸.

L'Any Sacerdotal¹⁹ ha estat una ocasió per reflexionar junts sobre la vida i missió dels preveres, des de la conversió personal, una seriosa renovació a través del diàleg intergeneracional i de la mútua acceptació d'opcions i plantejaments que posen accents diversos, però també a través de la pràctica dels elements que ajuden a viure la identitat pròpia com són el conreu de vida espiritual, la confessió freqüent, el recés mensual i els exercicis espirituals, la participació en grups de revisió i espiritualitat, l'assistència mútua i la comunió fraterna. Únicament d'aquesta manera hom pot donar un testimoni de qualitat, un testimoni cridat a donar fruits vocacionals també, sempre tan necessaris.

Aquesta comunió s'ha de viure de manera corresponsable amb els laics, en particular amb aquells que assumeixen responsabilitats en les comunitats, en els moviments i en la pròpia Església diocesana.

---

16. Cf. CONCILI VATICÀ II, Constitució Pastoral *Lumen Gentium* num. 40-41.

17. Cf. CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE *Documents i resolucions*, Ed. Claret, Barcelona 1996, núm. 25.

18. Cf. CONCILI VATICÀ II, Constitució Pastoral *Lumen Gentium* núm. 28.

19. Cf. JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, *L'alegria del sacerdocí* (2009).

En el baptisme es rep la llavor de la vida cristiana i la missió a desenvolupar enmig del món. La corresponsabilitat esdevé signe clar d'un testimoni creïble.

La vida diocesana ajuda a promoure aquesta mútua relació, a través de la pròpia parròquia, bo i confiant en les capacitats de cada persona i el servei al bé comú, en els moviments, tant els d'acció catòlica com els nous moviments i les noves realitats eclesials, en els organismes de comunió (com són els consells, les delegacions, etc.), també en l'acompanyament dels laics compromesos enmig del món. És un treball que quan es realitza fructifica perquè ajuda a purificar, a revisar i a enfortir la comunió veritable.

Finalment cal fer esment de l'aportació dels religiosos, els instituts de vida secular i les societats de vida apostòlica. En la fidelitat a llurs carismes esdevenen signes dels consells evangèlics, certament, però també en l'inseriment en la vida diocesana i en la seva participació expressen la unitat de vida i acció de l'Església. Treballar corresponsablement amb els preveres i els laics, en les parròquies i moviments, en els àmbits de pastoral diocesana pot ajudar a enfortir la comunió i el treball diocesà.

Accions

- Crear grups de pregària vocacional a les parròquies i arxiprestats i potenciar la pastoral vocacional a la diòcesi.

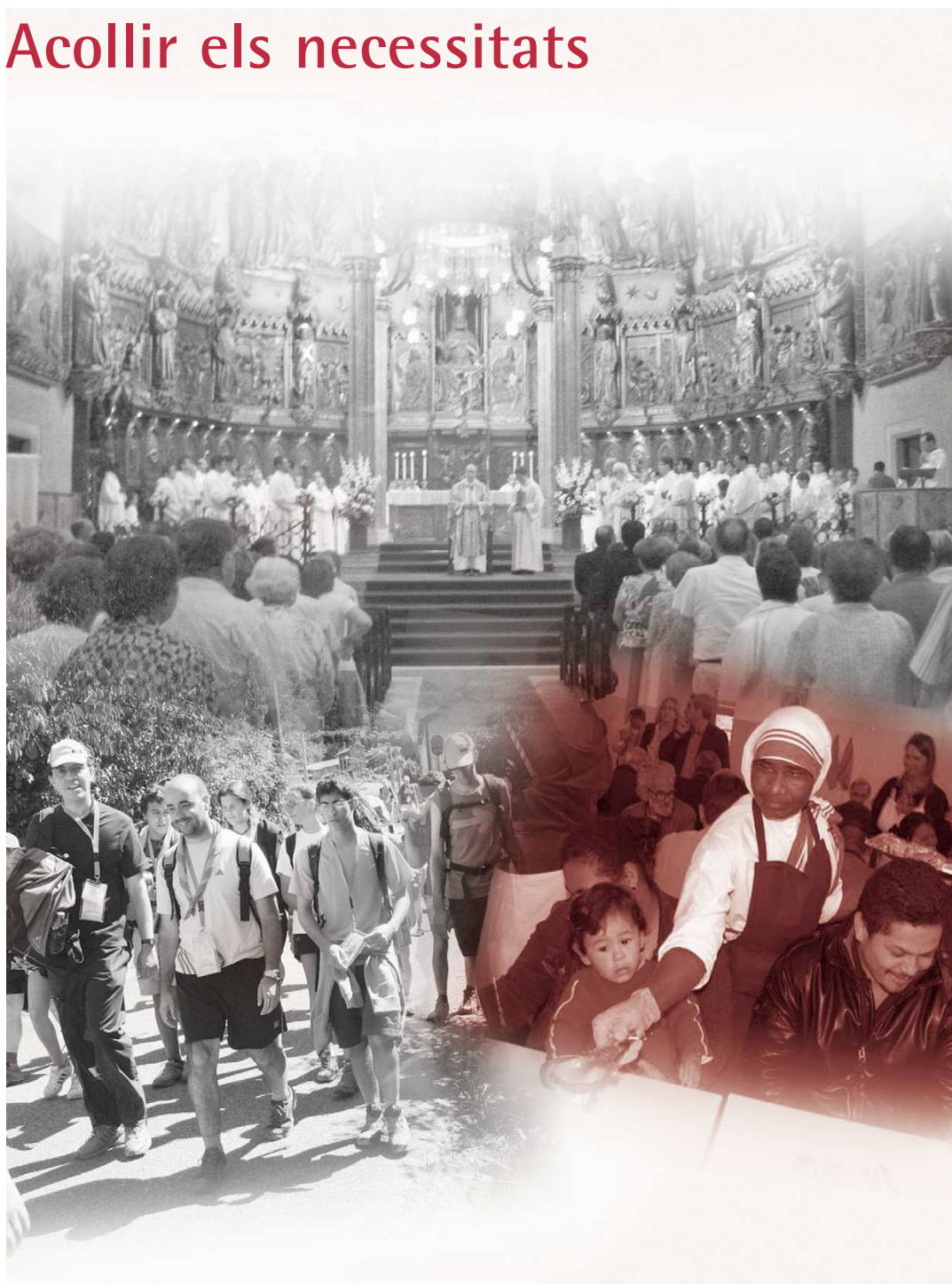
Responsables: Comissió diocesana per al Diaconat, Delegació Episcopal de Pastoral Vocacional i Delegació Episcopal de Pastoral Familiar.

- Promoure una major coordinació amb les congregacions religioses i societats de vida apostòlica a través del treball en diversos àmbits de pastoral (Joventut, Ensenyament, Catequesi, Apostolat Seglar, etc).

Responsables: Delegacions Episcopals per la Vida Consagrada, Apostolat Seglar, Pastoral de Joventut, Ensenyament i Catequesi.

Acollir els necessitats

3. Acollir els necessitats

Per portar a terme la missió de l'Església d'anunciar la Bona Nova cal viure allò que el llibre dels Fets dels Apòstols expressa quan diu que la comunitat tenia un cor i una sola ànima (Cfr. Fets 4, 32- 35) de tal manera que si un membre sofreix tots els altres se'n ressenten (Cfr. I Co 12, 26). En el moment present, l'Església en la missió de treballar per l'adveniment del Regne de Déu col·labora i treballa per la justícia, l'amor, la pau i la salvació de tota la humanitat²⁰.

Aquesta missió a cada moment de la història pren la fesomia concreta de qui pateix, de qui se sent pobre o oblidat. En el moment present els col·lectius que pateixen la crisi econòmica, i en especial els immigrants, esdevenen significatius en aquest context.

L'acció de l'Església no pot desatendre'ls, i per tal de fer més efectiva la seva presència cal articular la seva estructura i millorar la qualitat formativa i creient dels seus efectius.

Mons. Saiz Meneses hi feia una crida en la seva primera carta pastoral: "aquest repte de la immigració pot ser i hauria de ser una ocasió de creixement. S'obren diferents possibilitats que podríem recollir en diverses perspectives de diàleg: el diàleg dels fets, de la solidaritat, de l'acolliment i el diàleg intercultural i interreligiós"²¹.

---

20. Cf. JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI* (2007) pàg. 37.

21. Ibidem.

Càritas diocesana

Avui en dia hi ha una difícil situació que pateix una part significativa de la població a causa de la crisi econòmica i les seves conseqüències, i que afecta principalment als sectors més febles de la societat. Cal constatar que aquesta situació ha tingut un efecte multiplicador en la solidaritat de la població. Les col·laboracions i ajuts fets a través de Càritas ha posat de manifest, una vegada més, la capacitat d'entrega generosa dels cristians.

Les accions promogudes a partir de l'anterior pla pastoral han ajudat a treballar més coordinadament els projectes, a establir Càritas a cada parròquia de la diòcesi, a clarificar la identitat cristiana de Càritas i de les persones que hi col·laboren, a situar-la decididament com un dels eixos centrals de l'Església i a tenir ben present la formació cristiana dels voluntaris i treballadors. Cal recordar que Càritas no és altra cosa que la mateixa Església practicant la caritat²².

Des de Càritas s'ha incrementat darrerament aquesta atenció. Una atenció que no és únicament material, per bé que és aquesta la primera necessitat a cobrir, sinó que també cerca el desenvolupament integral de la persona segons paraules del Papa Benet XVI²³, un desenvolupament cultural, social i espiritual de la persona amb projectes concrets. En aquesta tasca s'hi han esmerçat molts esforços, amb la col·laboració també dels religiosos, a través del seu ajut personal i de les obres d'Església que tenen encomanades, i des dels moviments especialitzats en el món obrer.

El Papa Benet XVI en la seva darrera encíclica "Caritas in veritate" (2009) aborda el tema de la crisi actual, n'assenyala les causes, fa propostes concretes per superar les situacions adverses i mostra la necessitat d'uns veritables principis ètics i morals que orientin i guiïn les accions dels homes.

És a partir de l'aprofundiment en allò que el Sant Pare proposa que cal continuar el treball de Càritas en una doble direcció: per

---

22. Cf. CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE, *Documents i resolucions*, Ed. Claret, Barcelona 1996, núm. 94.

23. Cf. BENET XVI, Carta Encíclica *Caritas in Veritate* (2009) núm. 28.

una banda, és del tot necessari articular l'estructura diocesana de Càritas per tal de consolidar el seu treball i respondre més i millor a les necessitats de les persones en cada territori de la diòcesi.

Per altra banda, cal aprofundir en la formació continuada i sistemàtica tant dels voluntaris com dels treballadors per tal que el seu testimoni eclesial sigui ben clar i el compromís que se'n deriva sigui el màxim d'eficient. De fet, l'acció caritativa de l'Església s'ha de fer des de la competència professional, la vivència de la fe i en definitiva des de l'experiència de l'encontre personal amb el Crist²⁴.

Accions

- Erigir i organitzar Càritas Diocesana i dotar-la de l'estructura i dels recursos necessaris per tal de realitzar la seva missió d'Església enmig de la societat.

Responsable: Delegació Episcopal de Càritas.

- Vetllar i potenciar l'atenció religiosa en el centre penitenciari de "Quatre Camins" i a l'Hospital penitenciari de Terrassa, i sensibilitzar la comunitat diocesana de la importància de la presència d'Església en aquest àmbit de la pastoral.

Responsables: Servei religions en el Centre penitenciari i Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut.

---

24. JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, *Mare de Déu i Mare nostra* (2008) pàg. 46.

La integració dels immigrants a les comunitats parroquials

Des dels inicis del nou mil·lenni un fenomen que cada vegada va prenent més importància és la presència d'immigrants en la nostra societat, en una nova onada migratòria que prové dels països més pobres. Molts d'ells són de profundes arrels cristians i sovint es fan presents en l'Església i prenen com a referència les seves tradicions culturals i religioses.

Aquesta nova situació esdevé un repte per a les nostres comunitats cristianes i, a la vegada, una crida a renovar l'acolliment propi de la vida cristiana en general. Un acolliment que no està exempt de dificultats perquè demana la capacitat de saber integrar, i per això valorar positivament les aportacions que els immigrants hi puguin fer, i respectar les seves particularitats. Caldrà evitar qualsevol actitud de menysteniment als altres.

La celebració dels sagraments en general, i de l'Eucaristia en particular esdevé en moltes ocasions l'espai idoni per acollir i integrar els immigrants catòlics, cada vegada més nombrosos a les nostres poblacions.

Cal promoure positivament aquesta integració. L'Església²⁵ al llarg dels segles ha donat mostres del sentit d'aquesta integració dels nousvinguts amb els qui uneix una mateixa fe per bé que en moltes ocasions la manera d'expressar-la tingui elements propis i particulars. És particularment important ser receptius per la pròpia exigència de la fe però també per la oportunitat pastoral que representa i que pot passar de llarg si no estem prou atents. Una manera de manifestar atenció pot ser també fer-nos presents en els seus llocs de vida social, laboral i veïnal.

Aquest acolliment té lloc, entre altres aspectes, a través de les peticions de sagraments. També cal promoure la integració a través de la valoració de les festes pròpies, la combinació de les diverses llengües per tal d'ajudar a l'expressió de la fe, que no coneix fronteres. D'altra banda és important valorar les seves tradicions i actes devocionals, que molt sovint ajuden a l'apropament i, en

---

25. Cf. BISBES DE CATALUNYA, *Arrels cristianes de Catalunya* (1985).

definitiva, a la integració de forma natural en la vida celebrativa de les nostres comunitats parroquials. Convé, per part nostra, propiciar que vagin assumint responsabilitats en la vida de la pròpia comunitat parroquial (per exemple com a catequistes, en el consell pastoral, a Càritas, etc). De fet és un procés que es va realitzant en la major part de les nostres comunitats i que cal potenciar.

Accions

- Prendre contacte amb els diferents col·lectius d'immigrants presents en el territori parroquial.

Responsables: Rectors i Consells pastorals parroquials

- Propiciar, en les parròquies, àmbits per a la seva expressió de la fe.

Responsables: Rectors i Consells pastorals parroquials

- Promoure la integració dels immigrants, tant en les celebracions com en la vida parroquial.

Responsables: Arxiprestos, Rectors i Consells pastorals parroquials

L'atenció als malalts i en els hospitals

L'Església, de sempre, ha mostrat la seva proximitat i el seu rostre amatent, misericordiós i maternal en les situacions de dolor i malaltia que pateixen les persones. El rostre del Crist es fa ben present en la persona malalta, afeblida i adolorida.

El darrer pla pastoral, des de la Delegació de Pastoral de la Salut, va apostar decididament per la potenciació de la pastoral de la salut. S'han promogut accions concretes, instant a l'atenció des de cada comunitat parroquial i cercant la manera perquè residències i centres de dia tinguin una presència significativa des de l'Església, així com vetllar per la relació amb els professionals en els centres. És una tasca en la qual s'hi han implicat preveres, diaques, religiosos i laics, i que cal mantenir.

Tot i això aquesta presència d'Església es fa especialment important en els centres hospitalaris. Les noves lleis promogudes des de les administracions insten a mantenir l'atenció religiosa en l'àmbit privat de la persona que ha de sol·licitar-la en cada ocasió.

Cal continuar el treball en aquest àmbit, per una banda, sensibilitzant els cristians de les comunitats parroquials sobre la importància de sol·licitar aquest servei sempre que sigui necessari i quan la persona estigui ingressada. Per altra banda, cal mantenir el treball de formació dels voluntaris de pastoral de la salut a les parròquies així com crear un equip diocesà de preveres per atendre els hospitals.

Accions

- Crear equips pastorals amb preveres, religiosos i laics per l'atenció als malalts i en els centres sanitaris de la diòcesi.

Responsable: Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut.

- Sensibilitzar els cristians des de cada parròquia sobre la importància de sol·licitar l'atenció religiosa en els hospitals.

Responsables: Rectors i Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut.

Índex

Presentació	7
1. Enviats a anunciar la Bona Nova enmig del món	13
La formació cristiana d'adults	14
La pastoral familiar	16
El treball amb infants, joves i adults	18
2. L'Eucaristia i la comunitat eclesial	23
La celebració de l'Eucaristia i els altres sagraments	24
La comunitat parroquial i la coordinació arxiprestal	26
El testimoni de vida i l'exercici de la corresponsabilitat ...	28
3. Acollir els necessitats	33
Càritas diocesana	34
La integració dels immigrants a les comunitats parroquials ..	36
L'atenció als malalts i en els hospitals	38

